

[Domovská Stránka](#) > ... > [Súdne Konania](#) > [Občianskoprávne Veci](#) > [Vykonávanie Dôkazov](#) > [Poland](#)

Vykonávanie dôkazov

Autor obsahu

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Poľsko

1 Dôkazné bremeno

1.1 Aké sú pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena?

Otázky týkajúce sa dôkazov a ich vykonávania sa upravujú predovšetkým v článku 6 Občianskeho zákonníka z 23. apríla 1964 (ďalej len „Občiansky zákonník“) a článkoch 227 – 315 Občianskeho súdneho poriadku zo 17. novembra 1964 (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“).

V súlade s článkom 6 Občianskeho zákonníka dôkazné bremeno o skutočnosti nesie osoba, ktorá tvrdí, že z danej skutočnosti vyplývajú právne dôsledky. Pri určitých skutočnostiach preto dôkazné bremeno nesie navrhovateľ a pri iných zas odporca.

1.2 Existujú pravidlá, ktoré vylučujú určité skutočnosti z dôkazného bremena? V ktorých prípadoch? Je možné predložiť dôkazy s cieľom dokázať, že konkrétne právne domnienky sú neplatné?

V súlade s článkom 228 Občianskeho súdneho poriadku nie je potrebné dokazovať všeobecne známe skutočnosti. Netreba dokazovať skutočnosti, o ktorých sú informácie všeobecne dostupné, ani skutočnosti, o ktorých je súd informovaný z vlastného podnetu, ale súd na ne musí účastníkov konania upozorniť. Ďalej netreba dokazovať ani skutočnosti, ktoré protistrana uznala v priebehu konania, ak o jej uznaní neexistujú pochybnosti (článok 229 Občianskeho súdneho poriadku). Ak sa účastník konania nevyjadrí k tvrdeniam protistrany o skutočnostiach, súd môže s ohľadom na výsledok pojednávania ako celku považovať tieto skutočnosti za uznané (článok 230 Občianskeho súdneho poriadku). V súlade s článkom 231 Občianskeho súdneho poriadku môže súd skutočnosti, ktoré sú relevantné pre rozhodnutie v danej veci, považovať za preukázané, ak tento záver možno vyvodiť z iných preukázaných skutočností (skutková domnienka).

Domnienky stanovené zákonom (právne domnienky) sú pre súd záväzné, možno ich však vyvrátiť vždy, keď to právne predpisy nevyklúčujú (článok 234 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa súčasného stavu práva neexistujú v Poľsku nevyvrátiteľné právne domnienky, t. j. také, ktoré nemožno vyvrátiť. Niektoré právne domnienky však možno vyvrátiť len v samostatnom konaní – napríklad domnienku, že osoba zomrela v deň stanovený v rozhodnutí o vyhlásení za mŕtveho, domnienku, že dieťa pochádza od manžela matky, alebo domnienku, že osoba, ktorá bola vyhlásená za nadobúdateľa dedičstva, je skutočne dedičom. Aj výrok právoplatného trestného rozsudku týkajúci sa spáchania trestného činu možno spochybniť len v opravnom konaní proti danému rozsudku.

Ostatné právne domnienky možno vyvrátiť dôkazmi o opaku v rámci toho istého konania. Platí to napríklad pri domnienke dobromyseľnosti, domnienke, že dieťa sa narodilo živé, domnienke, že konanie ohrozujúce osobné blaho je protiprávne, domnienke, že podiely spoluvlastníkov na spoločnom majetku sú rovnaké, domnienke, že dlžník konal s vedomím, že poškodzuje veriteľov, domnienke, že príspevky členov občianskoprávneho partnerstva majú rovnakú hodnotu, a pri domnienke, že skutočnosť osvedčená vo verejnej listine je pravda.

V súlade s článkom 233 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku súd na základe vlastného presvedčenia a na základe komplexného posúdenia získaných dôkazov posúdi význam toho, že účastník konania odmietol predložiť dôkazy, resp. význam prekážok ich vykonania v rozpore s rozhodnutím súdu. V praxi teda môže súd zväziť, že prenesie dôkazné bremeno o opaku na účastníka, ktorého konanie sťažuje preukazovanie určitej skutočnosti, t. j. daný účastník musí preukázať, že daná skutočnosť nenastala.

1.3 Do akej miery musí byť súd presvedčený o určitej skutočnosti, aby na jej základe rozhodol?

V občianskom súdnom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov (článok 233 Občianskeho súdneho poriadku), podľa ktorej súd na základe komplexného preskúmania zhromaždených dôkazov posúdi ich spoľahlivosť a silu k svojej spokojnosti. Aby súd mohol založiť svoje rozhodnutie na existencii určitej skutočnosti, musí byť presvedčený, že táto skutočnosť skutočne nastala.

V občianskom súdnom konaní môže výnimočne stačiť domnienka, že sa skutočnosť pravdepodobne stala. Ide o situácie, keď sa v právnych predpisoch namiesto dokazovania skutočnosti vyžaduje len existencia dôvodnej domnienky (*fumus boni iuris*) (článok 243 Občianskeho súdneho poriadku). V rámci občianskeho súdneho konania platí, že na rozhodnutie napríklad o zložení zábezpeky, o vstupe vedľajšieho účastníka do konania alebo o odklade okamžitej vykonateľnosti rozsudku pre zmeškanie postačuje dôvodná domnienka (*fumus boni iuris*).

2 Získavanie dôkazov

2.1 Vyžaduje si získavanie dôkazov vždy podanie strany alebo môže sudca v určitých prípadoch získať dôkazy aj z vlastnej iniciatívy?

Súd môže pripustiť dôkazy, ktoré nenavrhol účastník konania (článok 232 Občianskeho súdneho poriadku), ale v sporových konaniach sa to stáva výnimočne a závisí to od uváženia súdu. Inak je to v niektorých situáciách v nesporných konaniach, v ktorých podľa právnych predpisov existuje možnosť začať konanie z vlastného podnetu súdu (napr. vo veciach rodičovských práv a povinností alebo vo veciach opatrovníctva) alebo v ktorých sa podľa právnych predpisov vyžaduje, aby súd z vlastného podnetu určil určité skutočnosti (napr. v konaní o vyhlásenie dedičstva súd z vlastného podnetu skúma, kto je dedičom). V takomto prípade je súd v praxi povinný pripustiť dôkazy získané z vlastného podnetu v prípade, že účastníci konania nepredložili dostatočné dôkazy.

2.2 Aké kroky budú nasledovať v prípade, ak súd schváli žiadosť strany týkajúcu sa získania dôkazov?

Súd nie je viazaný návrhom na vykonanie dôkazov. Dôkazy predložené účastníkom konania možno pripustiť alebo opomenúť. Na opomenutie aj na pripustenie dôkazu sa vyžaduje vydanie uznesenia (článok 235² ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, článok 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Výnimku tvoria dokumenty v spise alebo prílohy k nim. Takýto dokument je dôkazom bez samostatného rozhodnutia – súd musí vydať rozhodnutie len vtedy, ak ho chce opomenúť (článok 243² Občianskeho súdneho poriadku). Pri vydávaní rozhodnutia o pripustení dôkazov súd uvedie dôkazy a skutočnosti, ktoré majú byť dokázané, a ak je to potrebné a možné, aj dátum a miesto vykonania dôkazov.

Súd nie je viazaný svojím rozhodnutím o pripustení alebo opomenutí dôkazov a môže takéto rozhodnutie podľa potreby zrušiť alebo zmeniť (článok 240 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

2.3 V ktorých prípadoch môže súd zamietnuť žiadosť strany o získanie dôkazov?

V súlade s článkom 235² Občianskeho súdneho poriadku môže súd konkrétne opomenúť dôkazy:

- ktorých vykonanie je vylúčené ustanovením Občianskeho súdneho poriadku,
- ktorých cieľom je preukázať skutočnosť, ktorá je nesporná, ktorá nie je pre výsledok danej veci relevantná alebo ktorá je dokázaná tak, ako tvrdí navrhovateľ,
- ktoré nie sú vhodné na preukázanie predmetnej skutočnosti,
- ktoré nemožno predložiť,
- ktorých účelom je len predĺženie konania,
- a v prípadoch, keď sa dôkazy v návrhu neuvádzajú tak, aby bolo možné ich predložiť, alebo keď v návrhu

nie sú uvedené skutočnosti, ktoré majú byť dokázané, a účastník konania napriek výzve toto pochybenie neodstránil.

2.4 Aké rôzne dôkazné prostriedky existujú?

Medzi dôkazné prostriedky môžu patriť najmä:

- dokumenty obsahujúce text a umožňujúce identifikáciu ich autorov (články 243¹ – 257 Občianskeho súdneho poriadku),
- výpovede svedkov (články 259 – 277 Občianskeho súdneho poriadku),
- znalecké posudky (články 278 – 291 Občianskeho súdneho poriadku),
- vizuálna obhliadka (články 292 – 298 Občianskeho súdneho poriadku),
- vypočutie účastníkov konania (články 299 – 304 Občianskeho súdneho poriadku),
- testy na určenie krvnej skupiny (články 305 – 307 Občianskeho súdneho poriadku),
- dokumenty obsahujúce obrazový alebo zvukový záznam (článok 308 Občianskeho súdneho poriadku).

Tento zoznam nie je úplný – v Poľsku je v občianskom súdnom konaní možné použiť aj iné dôkazné prostriedky než tie, ktoré sú výslovne uvedené v zákone (článok 309 Občianskeho súdneho poriadku).

2.5 Aké sú spôsoby získania dôkazov od svedkov a líšia sa tieto spôsoby od spôsobov, ktoré sa využívajú na získanie dôkazov od svedkov – znalcov? Aké sú pravidlá týkajúce sa predkladania písomných dôkazov a znaleckých správ / posudkov?

Svedkovia spravidla vypovedajú na pojednávaní ústne. Svedok, ktorý sa nemôže dostaviť na predvolanie z dôvodu choroby, zdravotného postihnutia alebo inej neprekonateľnej prekážky, sa vypočuje v mieste svojho bydliska (článok 263 Občianskeho súdneho poriadku). Súd môže rozhodnúť, že svedok má svoju výpoveď podať písomne (článok 271¹ Občianskeho súdneho poriadku). V takom prípade je svedok povinný predložiť súdu text výpovede v lehote stanovenej súdom. Nepočujúci a nemí svedkovia vypovedajú písomne alebo s pomocou odborníka (článok 271 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). V prípade neospravedlneného nedostavenia sa súd nariadi, aby bola svedkovi uložená pokuta, a vydá nové predvolanie a v prípade opakovaného nedostavenia sa uloží ďalšiu pokutu a môže svedkovi nariadiť povinné dostavenie sa na súd (článok 274 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa článku 266 Občianskeho súdneho poriadku je svedok pred vypočutím poučený o svojom práve odoprieť výpoveď a o trestnej zodpovednosti za krivú výpoveď (článok 266 Občianskeho súdneho poriadku). Svedok, ktorý má vypovedať, skladá túto prísahu: „Uvedomujem si dôležitosť svojich slov a svoje právne povinnosti a slávnostne prisahám, že budem hovoriť pravdu a nebudem zamlčovať nič, čo je mi známe.“ Svedok, ktorý vypovedá písomne, skladá prísahu podpisom tohto textu.

Pri ústnej výpovedi svedok začne tým, že odpovie na otázky súdu, pričom povie, čo je mu známe a z akého zdroja o tom v súvislosti s danou vecou vie, a následne mu môžu klásť otázky účastníci konania (článok 271 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Svedkovia, ktorých výpovede si navzájom odporujú, môžu byť konfrontovaní (článok 272 Občianskeho súdneho poriadku).

Vypočutie svedka pomocou technických zariadení umožňujúcich vykonať tento úkon na diaľku závisí od rozhodnutia súdu, ktorý posúdi, či to povaha dôkazu nevyklučuje (napr. z dôvodu osobných daností svedka; článok 235 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). V takomto prípade by sa mal svedok nachádzať v priestoroch iného súdu, prípadne vo väzení alebo vo väzbe, ak je pozbavený slobody, aby bolo možné zaistiť prenos vypočutia medzi súdnou sieňou súdu, ktorý vedie konanie, a miestom, kde sa svedok nachádza. Na mieste, kde sa nachádza osoba pozbavená slobody, sa na konaní zúčastňuje zástupca správy väznice alebo zariadenia určeného na zaistenie, prípadný splnomocnený zástupca a tlmočník, ak je určený (článok 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Pokiaľ ide o znalecký posudok, o tom, či sa má vypracovať ústne alebo písomne, rozhoduje súd (článok 278 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku). Každý posudok musí obsahovať odôvodnenie (článok 285 Občianskeho súdneho poriadku). Po predložení posudku môže súd požiadať o ústne alebo písomné doplnenie posudku alebo jeho vysvetlenie, ako aj o doplňujúci posudok toho istého alebo iného znalca (článok 286 Občianskeho súdneho

poriadku).

Ak sa dôkazy vykonávajú pred určeným sudcom alebo dožiadaným súdom, súd môže výber znalca ponechať na určeného sudcu alebo dožiadaný súd (článok 278 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Do ukončenia činnosti znalca môže účastník konania požiadať o jeho vylúčenie z rovnakých dôvodov, z akých možno požiadať o vylúčenie sudcu (článok 281 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Znalec môže odmietnuť podať posudok z rovnakých dôvodov, z akých môžu svedkovia odoprieť výpoveď (články 280 a 261 Občianskeho súdneho poriadku). Znalec, ktorý nie je zapísaný v zozname súdnych znalcov, skladá prísahu.

Súd môže nariadiť, aby sa znalec v potrebnom rozsahu oboznámil so spisom alebo predmetom obhliadky, a nariadiť jeho prítomnosť alebo účasť na vykonávaní dôkazov (článok 284 Občianskeho súdneho poriadku).

V prípade neospravedlneného nedostavenia sa, neodôvodneného odmietnutia zložiť prísahu alebo podať posudok, alebo neodôvodneného meškania s predložením posudku môže súd nariadiť, aby bola znalcovi uložená pokuta, ale nemôže mu nariadiť povinné dostavenie sa na súd (články 287 a 289 Občianskeho súdneho poriadku).

Súd môže pripustiť dôkaz z posudku vypracovaného v mene orgánu verejnej moci v inom konaní stanovenom zákonom (článok 278¹ Občianskeho súdneho poriadku).

Každý, komu to nariadi súd, musí na určenom mieste a v určenom čase predložiť akýkoľvek dokument, ktorý má v držbe a v ktorom sa dokazuje relevantná skutočnosť vo veci, pokiaľ dokument neobsahuje dôverné informácie (článok 248 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Výnimku z uvedenej povinnosti môžu mať len osoby, ktoré by v súvislosti so skutočnosťami uvedenými v dokumente mali právo odoprieť výpoveď ako svedok alebo ktoré majú dokument v držbe v mene tretej strany, ktorá by bola oprávnená namietať proti predloženiu daného dokumentu z rovnakých dôvodov. Aj v takom prípade je však odmietnutie predložiť dokument neprijateľné, ak je jeho držiteľ alebo tretia strana povinná tento dokument predložiť vo vzťahu k aspoň jednému z účastníkov konania alebo ak je dokument vydaný v záujme účastníka konania, ktorý žiada o vykonanie dôkazu. Okrem toho účastník konania nemôže odmietnuť predložiť dokument, ak by preňho škodou vyplývajúcou z predloženia dokumentu bola prehra vo veci (článok 248 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

2.6 Majú niektoré dôkazné prostriedky väčšiu dôkaznú silu ako ostatné?

Neexistujú dôvody na prijatie formálnej hierarchie metód dokazovania z hľadiska ich spoľahlivosti a sily. Súd spravidla hodnotí dôkazy podľa vlastného uváženia. Dokumenty však musia v rozsahu stanovenom zákonom predstavovať dostatočný dôkaz o určitých skutočnostiach. Úradné osvedčené listiny vyhotovené v predpísanej forme orgánmi verejnej moci určenými na tento účel a inými štátnymi orgánmi v rámci rozsahu ich činnosti, ako aj inými subjektmi v rámci rozsahu úloh verejnej správy, ktoré im boli zverené zákonom, predstavujú dôkaz o skutočnosti, ktorá je v nich úradne osvedčená (článok 244 Občianskeho súdneho poriadku). Účastník konania, ktorý popiera pravdivosť verejnej listiny alebo tvrdí, že vyhlásenia orgánu, ktorý listinu vydal, sú nesprávne, musí o tom predložiť dôkaz (článok 252 Občianskeho súdneho poriadku). Súkromná listina vyhotovená v písomnej alebo elektronickej forme dokazuje, že osoba, ktorá ju podpísala, urobila vyhlásenie, ktoré je v nej obsiahnuté (článok 245 Občianskeho súdneho poriadku). Ak účastník konania popiera pravdivosť súkromnej listiny alebo tvrdí, že vyhlásenie osoby, ktorá ju podpísala, nepochádza od tejto osoby, musí o tom predložiť dôkaz. Ak sa však spor týka súkromnej listiny, ktorá pochádza od inej osoby než protistrana, pravdivosť listiny musí preukázať účastník konania, ktorý ju chce použiť (článok 253 Občianskeho súdneho poriadku).

2.7 Sú niektoré spôsoby dokazovania v záujme preukázania určitých skutočností povinné?

Nie, ale ak sa v právnych predpisoch vyžaduje použitie konkrétnej formy na uzavretie určitej zmluvy, možnosť preukázať uzavretie tejto zmluvy inými dôkaznými prostriedkami, než je zmluvný dokument, je značne obmedzená. Osoba, ktorá nekonala náležite, je potrestaná procesnou nevýhodou vo forme obmedzenia možnosti predložiť dôkazy. Ak sa v právnych predpisoch alebo zmluve vyžaduje písomná forma právneho úkonu, dôkaz pochádzajúci od svedkov alebo z výsluchu účastníkov konania vo veci medzi účastníkmi tohto úkonu je prípustný, ak sa týka skutočnosti, že dokument vzťahujúci sa na tento úkon bol stratený, zničený alebo odňatý treťou stranou, a ak písomná forma bola vyhradená len na dôkazné účely, aj vo veciach uvedených

v Občianskom zákonníku (t. j. v prípade iných sporov než spory medzi obchodníkmi, ak sa na tom dohodnú obaja účastníci konania, ak to požaduje spotrebiteľ v spore s predávajúcim alebo dodávateľom alebo ak je skutočnosť, že právny úkon bol uzavretý, preukázaná hodnoverným dokladom; článok 246 Občianskeho súdneho poriadku, článok 74 ods. 2 a 4 Občianskeho zákonníka). Podobne dôkazy pochádzajúce od svedkov alebo z výsluchu účastníkov konania proti obsahu dokumentu obsahujúceho právny úkon alebo v súvislosti s obsahom takéhoto dokumentu sú prípustné medzi účastníkmi tohto úkonu len vtedy, ak nevedú k obchádzaniu vyhradenej formy, v opačnom prípade je dokument neplatný, a ak to súd vzhľadom na konkrétne okolnosti veci považuje za potrebné (článok 247 Občianskeho súdneho poriadku).

2.8 Sú svedkovia podľa zákona povinní svedčiť?

Áno.

2.9 V akých prípadoch môžu odmietnuť vypovedať?

Manželia účastníkov konania, ich predkovia, potomkovia, súrodenci a príbuzní v rovnakom rade alebo stupni, ako aj osoby, ktoré sú v príbuzenskom vzťahu na základe osvojenia, môžu odoprieť výpoveď. Právo odoprieť výpoveď trvá aj po ukončení manželstva alebo príbuzenského vzťahu na základe osvojenia. Odopretie výpovede však nie je povolené vo veciach týkajúcich sa občianskeho stavu (napr. určenia alebo popretia rodičovstva dieťaťa, anulovania manželstva, osvojenia a zrušenia osvojenia, vyhlásenia za mŕtveho), s výnimkou konaní o rozvod (článok 261 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Svedok môže takisto odmietnuť odpovedať na položenú otázku, ak by svojou výpoveďou mohol seba alebo svojich príbuzných uvedených v predchádzajúcom texte vystaviť trestnej zodpovednosti, hanbe alebo vážnej a priamej majetkovej škode, alebo ak by výpoveď mohla predstavovať porušenie základného služobného tajomstva. Okrem toho môžu duchovní odoprieť vypovedať o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli pri spovedi (článok 261 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

2.10 Možno osobu, ktorá odmieta svedčiť, sankcionovať alebo prinútiť vypovedať?

V prípade neodôvodneného odopretia výpovede alebo zloženia prísahy súd po vypočutí všetkých prítomných účastníkov konania v súvislosti s opodstatnenosťou odopretia uloží svedkovi pokutu. Bez ohľadu na uvedenú pokutu môže súd svedka zadržať až na jeden týždeň. Súd prepustí svedka zo zadržania, ak poskytne výpoveď alebo zloží prísahu, alebo ak v danej veci už rozhodol súd, ktorý ako dôkaz pripustil výpoveď tohto svedka (článok 276 Občianskeho súdneho poriadku).

2.11 Existujú osoby, od ktorých nemožno získať svedeckú výpoveď?

Áno. Svedkami nemôžu byť osoby, ktoré nie sú schopné zachytiť skutočnosti alebo odkomunikovať zachytené skutočnosti (článok 259 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Po pominutí príčin tejto neschopnosti môže byť zákaz vypovedať zrušený. Samotná skutočnosť, že osoba podstúpila psychiatrickú liečbu, ani nespôsobilosť automaticky nebránia výsluchu. Takisto neexistuje ani veková hranica, pri ktorej sa dieťa považuje za schopné vnímať a komunikovať to, čo vníma. To, či možno vypočuť dieťa, závisí preto od jeho individuálnych schopností a stupňa vývoja. V prípade manželských vecí sa v právnych predpisoch stanovujú obmedzenia, pokiaľ ide o vypočúvanie maloletých osôb mladších ako 13 rokov a potomkov účastníkov konania mladších ako 17 rokov ako svedkov (článok 430 Občianskeho súdneho poriadku).

Okrem toho vo všeobecnosti platí, že nikto nemôže byť v tej istej veci vypočutý raz ako svedok a raz ako účastník konania. Právny zástupca účastníka konania preto môže byť vypočutý v rámci vypočutia účastníkov konania, a nie ako svedok (článok 259 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku). Zástupca účastníka konania môže byť vypočutý ako svedok, pričom by ale v takomto prípade mal určiť náhradníka na účely vypočutia a hneď po podaní svedeckej výpovede ukončiť plnú moc. Svedkami nemôžu byť páchatelia (článok 259 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku).

Vypovedať nemôžu príslušníci ozbrojených síl a štátni zamestnanci, ktorí neboli zbavení povinnosti zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach označených ako „utajované“ alebo „dôverné“, ak by ich výpoveď znamenala porušenie tejto mlčanlivosti (článok 259 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Mediátor nemôže byť svedkom v súvislosti so skutočnosťami, o ktorých sa dozvedel v priebehu mediácie, pokiaľ

ho účastníci konania nezbavia povinnosti zachovávať mlčanlivosť o mediácii (článok 259¹ Občianskeho súdneho poriadku).

2.12 Aká je úloha sudcu a strán pri vypočúvaní svedka? Za akých podmienok môže byť svedok vypočutý prostredníctvom videokonferencie alebo iných technických prostriedkov?

Svedka vypočuje súd. Predseda senátu najprv overí totožnosť svedka, informuje ho o trestnej zodpovednosti za krivú výpoveď a prijme od neho prísahu. Výpoveď svedka sa začne tým, že svedok odpovie na otázky predsedu senátu týkajúce sa toho, čo je mu v danej veci známe a z akého zdroja o tom vie, a potom mu môžu klásť otázky ostatní sudcovia a účastníci konania (článok 271 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Predseda senátu udeľuje slovo, umožňuje klásť otázky a môže túto možnosť odobrať, ak sa zneužíva, a zrušiť otázku, ak ju považuje za nevhodnú alebo zbytočnú (článok 155 Občianskeho súdneho poriadku). Svedok nesmie opustiť miestnosť skôr, ako dostane povolenie od predsedu senátu (článok 273 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

3 Hodnotenie dôkazov

3.1 Podlieha súd obmedzeniam pri vydaní rozsudku v prípade, ak účastník nezískal dôkazy zákonným spôsobom?

V poľskom práve sa nestanovuje všeobecný zákaz používania nezákonne získaných dôkazov v občianskom súdnom konaní. Judikatúra súdov a názory právnej literatúry sú nejednotné. Prevláda názor, že súd by mal v každom jednotlivom prípade posúdiť, ktorý právny záujem by mal byť lepšie chránený: právo porušené získaním dôkazov alebo právo na súdny prostriedok nápravy. Hoci dôkazy získané prostredníctvom trestného činu by sa teda v zásade mali považovať za neprípustné a nemali by sa brať do úvahy, nemusí to nevyhnutne platiť pri dôkazoch získaných prostredníctvom menej závažných porušení zákona (napr. porušenia osobného záujmu vo forme práva na súkromie), najmä ak sa na pripustenie dôkazu vzťahuje dôležitý verejný záujem.

Vo všeobecnosti je dôkaz vo forme záznamu rozhovoru, v ktorom figuruje účastník konania žiadajúci o vykonanie dôkazu, prípustný, aj keď bol záznam vyhotovený bez vedomia a súhlasu druhej osoby rozhovoru.

V každom prípade, ak bol dôkaz získaný prostredníctvom trestného činu (v súvislosti s ktorým bolo vydané právoplatné odsúdenie), môže ho súd zohľadniť ako východisko na opätovné otvorenie konania (článok 403 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku).

3.2 Bude sa moja vlastná výpoveď považovať za dôkaz v prípade, ak som účastníkom konania?

Ústne a písomné podania účastníkov konania nepredstavujú dôkaz. Ak však po vyčerpaní dôkazov alebo pri ich absencii zostanú niektoré skutočnosti relevantné pre rozhodnutie veci neobjasnené, súd môže vypočuť účastníkov konania s cieľom objasniť tieto skutočnosti (článok 299 Občianskeho súdneho poriadku) a toto vypočutie sa považuje za dôkaz.

4 Uviedol tento členský štát v súlade s článkom 2 ods. 1 nariadenia o vykonávaní dôkazov iné orgány príslušné na vykonávanie dôkazov na účely súdneho konania v občianskych alebo obchodných veciach podľa tohto nariadenia? Ak áno, v akých konaniach sú oprávnené vykonávať dôkazy? Môžu len dožiadať o vykonanie dôkazov alebo môžu takisto pomáhať pri vykonávaní dôkazov na základe dožiadania od iného členského štátu? Pozri aj informovanie podľa článku 2 ods. 1 nariadenia o vykonávaní dôkazov

V Poľsku sú na vykonávanie dôkazov v občianskoprávných alebo obchodných (hospodárskych) súdnych konaniach príslušné len sudy.

Obsah pôvodných vnútroštátnych jazykových verzií na tejto webovej lokalite spravujú príslušné kontaktné body EJS. Preklady týchto textov zabezpečila Európska komisia. V prekladoch preto ešte môžu chýbať možné úpravy pôvodných textov, ktoré neskôr vykoná príslušný štátny orgán členského štátu. Európska justičná sieť pre občianske a obchodné veci ani Európska komisia nenesú žiadnu zodpovednosť ani inak neručia za informácie alebo údaje, ktoré tento dokument obsahuje alebo na ktoré odkazuje. Právne normy v oblasti autorských práv členského štátu zodpovedných za túto stránku nájdete v právnom oznámení.